

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

9 февруари 1982 година*

“Свободно движение на грамофонни плочи – Авторски права”

По дело 270/80

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Court of Appeal (England & Wales), Обединено кралство по производството, висящо пред този съд между

Polydor Limited и **RSO Records Inc.**

и

Harlequin Records Shops Limited и **Simons Records Limited**

относно тълкуването на членове 14 и 23 от Споразумението между Европейската икономическа общност и Португалската република, сключено на 22 юли 1972 г. (ОВ, специално издание на английски език 1972 г., 31 декември, L 301, стр. 167),

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н G. Bosco, г-н A. Touffait и г-н O. Due, председатели на състав, г-н P. Pescatore, г-н Mackenzie Stuart, г-н A. O'Keefe, г-н T. Koormans, г-н U. Everling, г-н A. Chloros и г-н F. Grévisse, съдии,

генерален адвокат: г-жа S. Rozès,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 15 май 1980 г., постъпило в Съда на 8 декември 1980 г., Court of Appeal (England & Wales), (Апелативен съд, Англия и Уелс) е отправил до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО, четири преюдициални въпроса относно тълкуването на член 14, параграф 2 и член 23 от Споразумението между Европейската икономическа общност и Португалската република, подписано в Брюксел на 22 юли 1972 г. и сключено и прието от името на Общността с Регламент (ЕИО) № 2844/72 на Съвета от 19 декември 1972 г. (ОВ, специално издание на английски език 1972 г., 31 декември, L 301, стр. 166),

---

* Език на производството: английски.

2. Главното производство се отнася до иск за нарушаване на авторски права, заведен срещу две британски предприятия Harlequin Records Shops Limited и Simons Records Limited (наричани по-долу „Harlequin” и съответно „Simons”), специализирани във внос от Португалия и разпространението на пазара в Обединеното кралство на записи, с популярната музика на групата „ The Bee Gees ”, без да получат съгласие от притежателя на авторските права или от притежател на изключителен лиценз в Обединеното кралство.

3. Притежателят на авторските права за въпросния звукозапис RSO Records Inc. (наричани по-долу „RSO”), разрешават на асоциирано дружество Polydor Limited (наричани по-долу „Polydor”), изключителен лиценз за производството и разпространението на грамофонни плочи и касети, възпроизвеждащи тези записи, в Обединеното кралство. Плочите и касетите, възпроизвеждащи същите записи, са били произведени и разпространени в Португалия от две компании, регистрирани съгласно португалското законодателство, които са били притежатели на лиценза на RSO в Португалия. Simons закупуват плочи, съдържащи тази записи в Португалия, за да ги внасят в Обединеното кралство с цел тяхната продажба. Harlequin закупуват определен брой от тези плочи от Simons за продажба на дребно.

4. Court of Appeal (England & Wales) е установил, че съгласно английското право, Harlequin и съответно Simons, са нарушили член 16, параграф 2 от Закона за авторските права, приет през 1956 г. Тази разпоредба предвижда, че авторското право се смята за нарушено от всяко лице, което, без да има разрешение от собственика на авторското право, внася изделие в Обединеното кралство, ако знае, че създаването на такова изделие, представлява нарушение на това авторско право, или би могло да представлява такова нарушение, ако изделието е било направено на мястото, в което е внесено.

5. Harlequin и Simons твърдят, че въпреки това, притежателят на авторското право не може да се позовава на това право с цел да ограничи вноса на продукта в държава-членка на Общността, ако този продукт е бил законно разпространяван на пазара в Португалия от него или с негово съгласие. В подкрепа на това твърдение, дружествата се позовават на член 14, параграф 2 и на член 23 от Споразумението между Европейската икономическа общност и Португалската република от 1972 г. (наричано по-долу „Споразумението”), като твърдят, че тези разпоредби са били основани на същите принципи като тези, посочени в членове 30 и 36 от Договора за ЕИО и съответно трябва да се тълкуват по подобен начин.

6 За да може да прецени това твърдение от страна на защитата, Court of Appeal (England & Wales) препраща на Съда следните преюдициални въпроси:

„1. Упражняването в Обединеното кралство от дружество А на своето авторско право относно грамофонни плочи, законно произведени и продадени в Португалската република, от притежател на лиценз с еквивалентно авторско право в Португалия, представлява ли мярка с равностоен ефект на количествено ограничение върху вноса по смисъла на член 14, параграф 2 от упоменатото споразумение, подписано на 22 юли 1972 г. между Европейската икономическа общност и Португалската република?

2. Ако отговорът на първия въпрос е положителен:

а) Такова упражняване на правото от компанията А обосновано ли е, по смисъла на член 23 от упоменатото споразумение, подписано на 22 юли 1980 г., за защита на упоменатото авторско право в Обединеното кралство?

б) Такова упражняване на правото от компанията А, представлява ли средство за произволна дискриминация или за прикрито ограничаване на търговията между държавата Португалия и Европейската икономическа общност?

3. Член 14, параграф 2 от посоченото по-горе споразумение, с дата от 22 юли 1980 г., пряко приложим ли е от лица в Европейската икономическа общност, като се вземе предвид, по-специално упоменатия Регламент на Съвета на Европейската икономическа общност, подписан на 19 декември 1972 г., с който упоменатото споразумение влиза в сила?

4. Може ли един вносител на грамофонни плочи в Обединеното кралство, посочен в първия въпрос, да се позове на член 14, параграф 2 от упоменатото по-горе споразумение между Европейската икономическа общност и Португалската република, от 22 юли 1972 г., когато срещу него е заведено дело от дружество А за нарушаване на упоменатото по-горе авторско право в Обединеното кралство?

„7. В съответствие с установената съдебна практика на Съда, упражняването на правото на индустриална и търговска собственост от неговия притежател, за да предотврати внасянето в една от държавите-членки на продукт от друга държава-членка, в която този продукт е законно разпространяван на пазара от притежателя или с негово съгласие, представлява мярка с равностоен ефект на количествено ограничение върху вноса за целите на член 30 от Договора за ЕИО, което не е оправдано на основание защитата на индустриалната и търговска собственост по смисъла на член 36 от Договора за ЕИО.

8. Първите два въпроса, които могат да се разглеждат заедно, в своята същност търсят да определят дали същото тълкуване трябва да се даде и на член 14, параграфи 2 и член 23 от Споразумението между Европейската икономическа общност и Португалия. За да се отговори на тези въпроси, е необходимо да се направи анализ на тези разпоредби в контекста на целта и задачата на споразумението и начина, по който то е формулирано.

9. По силата на член 228 от Договора за ЕИО, действието на споразумението между Европейската икономическа общност и Португалия е да обвърже еднакво Общността и нейните държави-членки. Съответните разпоредби от споразумението гласят, както следва:

член 14, параграф 2: „Количествените ограничения върху вноса, се отменят не по-късно от 1 януари 1973 г., а мерките с равностоен на количествени ограничения ефект върху вноса, не по-късно от 1 януари 1975 г.”

член 23: „Споразумението не изключва забраната или ограниченията върху вноса ...оправдани на основание...защита на индустриалната и търговска собственост...такива забрани или ограничения не трябва, обаче, да представляват средство за произволна дискриминация или за прикрито ограничаване на търговията между договарящите страни.”

10. Съгласно преамбюла към него, целта на споразумението между Европейската Икономическа Общност и Португалия е да консолидира и разшири съществуващите икономически отношения между Общността и Португалия и да гарантира, като даде дължимото внимание на честните условия на конкуренция, хармоничното развитие на търговията в двете държави, с цел да дадат своя принос в общите усилия за изграждането на Европа. С тази цел, договарящите се държави решиха да премахват прогресивно всички пречки, които в значителна степен стоят пред тяхната търговия, в съответствие с разпоредбите на Общото споразумение за митата и търговията (наричано по-долу „общото споразумение“), засягащо създаването на зони за свободна търговия.

11. Съгласно член XXIV, параграф 8 от общото споразумение, зоната за свободна търговия трябва да се разбира като „група от две или повече митнически територии, в които митата и другите ограничителни правила на търговията...са премахнати в значителна степен за всички видове търговия между съставните територии за стоки, произлизащи от тези територии.“

12. В изпълнение на посочените по-горе цели, Споразумението между Европейската икономическа общност и Португалия предвижда либерализирането на търговията на стоки между Общността и Португалия. Съгласно член 2 от споразумението, то се отнася, ако не е уговорено друго в специални договорености, отнасящи се до определени продукти, до стоки, с произход от Общността или Португалия, които попадат в глави от 25 до 99 от Брюкселската номенклатура.

13. В тази връзка, членове 3 - 7 от Споразумението между Европейската икономическа общност и Португалия, регламентират отмяната на митата и таксите, имащи равностоен ефект, в търговията между Общността и Португалия. Същият принцип се прилага и от член 14 що се отнася до количествените ограничения и мерките, които имат равностоен ефект. Тези разпоредби са допълнени към член 21 чрез забрана на фискалните мерки или практики от дискриминационен характер и към член 22 чрез отмяна на всички ограничения върху плащанията относно търговията със стоки. Освен това, в членове 26 и 28 от споразумението между Европейската икономическа общност и Португалия се съдържат правила за конкуренцията, държавните помощи и дъмпинга. По силата на член 32 се създава съвместен комитет, който отговаря за администрирането на споразумението и гарантира за неговото правилно изпълнение.

14. Разпоредбите на споразумението относно отстраняването на ограниченията върху търговията между Общността и Португалия, са изразени с термини, които в няколко отношения са подобни на тези, които се използват в Договора за ЕИО относно отмяната на ограниченията върху търговията вътре в Общността. Harlequin и Simons посочват, по-специално, сходствата между термините, употребени в член 14, параграфи 2 и член 23 от споразумението между Европейската икономическа общност и Португалия, от една страна и тези в членове 30 и 36 от Договора за ЕИО, от друга.

15. Въпреки това, такива сходства в термините, не могат да представляват достатъчна причина за транспонирането към разпоредбите от споразумението, на упоменатата по-горе съдебна практика, което определя в контекста на Общността, отношението между

защитата на правото на индустриална и търговска собственост и правилата за свободното движение на стоки.

16. Обхвата на тези съдебна практика, трябва всъщност да бъде определена в контекста на целите и дейностите на Общността, така както се описани в членове 2 и 3 от Договора за ЕИО. Както Съдът е имал вече възможност да подчертае в различен контекст, Договорът за ЕИО, чрез създаването на общ пазар и прогресивното сближаване на икономическите политики на държавите-членки, предвижда да обедини националните пазари в единен пазар, който притежава характеристиките на вътрешния пазар.

17. Като се вземат предвид тези цели, Съдът, *inter alia*, в свое Решение от 22 юни 1976 г. (по дело *Terrapin*, 119/75, Recueil, стр. 1039), е дал тълкуване на членове 30 и 36 от Договора за ЕИО като означаващи, че териториалната защита, която дават националните законодателства на индустриалната и търговска собственост, не могат да имат действие, което узаконява изолацията на националните пазари и води до изкуствено разделяне на пазарите и по тази начин като последица един притежател на право на индустриална и търговска собственост, защитено от правото на която и да е от държавите-членки, не може да се позовава на това право, за да предотврати вноса на стоки, които са законно разпространявани на пазара на друга държава-членка от притежателя или с негово съгласие.

18. Разсъжденията, които са довели до това тълкуване на членове 30 и 36 от Договора за ЕИО, се прилагат в контекста на отношенията между Общността и Португалия, както е определено от споразумението, сключено между тях. От проучването на споразумението между Европейската икономическа общност и Португалия, става ясно, че въпреки, че създава разпоредби за безусловна отмяна на определени ограничения върху търговията между Общността и Португалия, такива като количествени ограничения и мерки, имащи равностоен ефект, то няма същата цел каквато има Договора за ЕИО, дотолкова доколкото последният, както беше посочено по-горе, предвижда създаването на единен пазар, който да възпроизвежда колкото е възможно по-близко условията на вътрешния пазар.

19. От това следва, че в контекста на споразумението между Европейската икономическа общност и Португалия, ограниченията върху търговията със стоки може да се разглеждат като оправдани на основание защита на индустриалната и търговска собственост, в ситуации, в които тяхното оправдаване не би било възможно в Общността.

20. В настоящият случай такова разграничение е повече от необходимо, дотолкова доколкото инструментите, които Общността има на свое разположение за да постигне еднаквото прилагане на правото на Общността, както и прогресивната отмяна на законодателните несъответствия в общия пазар, нямат еквивалент в контекста на отношенията между Общността и Португалия.

21. От посоченото по-горе следва, че по смисъла на изречение първо от член 23, една забрана върху вноса в Общността на стока, с произход от Португалия, основана на защитата на авторското право, е оправдана в рамките на договореностите за свободна търговия, уредени чрез споразумения. Изводите на националният съд не показват никакъв фактор, които би позволил заключението, че упражняването на авторското право в случай,

подобен на настоящия, представлява средство за произволна дискриминация или за прикрито ограничаване на търговията по смисъл на второто изречение от този член.

22. Поради всички тези причини, отговорът, който трябва да се даде на първите два въпроса гласи, че упражняването от притежателя или от лице, упълномощено от него да използва защитеното от закона на държава-членка авторско право срещу внос и разпространяване на пазара на грамофонни плочи, законно произведени и разпространявани на пазара на Португалската република от притежател на лиценз, е обосновано само на основание защитата на индустриалната и търговска собственост по смисъла на член 23 от споразумението между Европейската икономическа общност и Португалия и следователно не представлява ограничение на търговията между Общността и Португалия, като тази, която е забранена с член 14, параграф 2 от споразумението. Такова упражняване на право не представлява средство за произволно дискриминация или прикрито ограничение на търговията между Общността и Португалия.

23. С оглед отговорите, дадени на първите два въпроса, не е необходимо да се дава отговор на третия и четвъртия въпрос.

По съдебните разноски

24. Разходите, направени от правителството на Обединеното кралство, правителството на Федерална република Германия, правителството на Кралство Дания, правителството на Френската република и правителството на кралство Нидерландия и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе относно разноските.

По изложените съображения,

Съдът,

като отговори на въпросите, отправени от страна на Court of Appeal (England & Wales), с решение от 15 май 1980 г., реши:

Упражняването от притежателя или от лице, упълномощено от него да използва защитеното от закона на държава-членка авторско право срещу внос и разпространяване на пазара на грамофонни плочи, законно произведени и разпространявани на пазара на Португалската република от притежател на лиценз, е обосновано само на основание защитата на индустриалната и търговска собственост по смисъла на член 23 от споразумението между Европейската икономическа общност и Португалската република от 22 юли 1972 г. (ОВ L 301, стр.165) и следователно не представлява ограничение на търговията между Общността и Португалия, като тази, която е забранена с член 14, параграф 2 от споразумението. Такова упражняване на право не представлява средство за произволно

дискриминация или прикрито ограничение на търговията между Общността и Португалия.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 9 февруари 1982 година.

Подписи